

Inferi

Quan la Diana em va dir que havíem de ser pares em vaig sentir l'home més feliç del món. Feia gairebé dos anys que ho intentàvem sense sort, escoltant com els metges ens deien que no ens preocupéssim, que tard o d'hora arribaria el moment. <<Sou joves>>, ens deien, <<Teniu tota una vida per endavant>>. El cas és que no ens vam rendir i vam insistir fins que, un dia plujós del mes de febrer, la meva estimada em va donar la bona nova. No sé com explicar-vos el què vaig sentir en aquell moment. Imagineu que rebeu una d'aquelles notícies que heu estat esperant durant molt de temps. Us diré que la felicitat es va traduir en ganes de cridar i explicar-ho a tothom, en ganes d'abraçar a la dona que dins seu portava la llavor del nostre amor, en ganes d'accelerar el temps per tenir als meus braços aquella petita criatureta.

Al cinquè més d'embaràs ens van dir que era una nena. La veritat és que no ens importava massa el sexe, era la nostra menor preocupació, però vaig pensar en la meva mare i em vaig sentir molt joiós. Ella, que feia gairebé dos anys que ens havia deixat, sempre m'havia dit que estava segura que la Diana i jo li regalaríem una neta. Sempre em deia que aquest era el seu somni i que estava convençuda que algun dia es compliria. I tenia raó, un cop més.

La meva mare era una dona molt especial. Fidel a les seves conviccions, segura de les seves creences, apassionada de tot allò que la majoria dels mortals no poden percebre; mèdium vident.

L'embaràs evolucionava favorablement. La Diana i la nena estaven perfectament i aquesta era la única cosa que importava. Malgrat tot això, suposo que la bona sort algun cop s'acaba, que la felicitat té data de caducitat i no som pas nosaltres els que l'escollim. I jo vaig passar de veure'm dins el cotxe direcció a un simple control de l'embaràs, a veure'm dins un quiròfan observant les cares de desassossec dels metges. Alguna cosa no anava bé i jo no podia fer res per canviar-ho.

Quan la Diana va entrar a Urgències en el seu estat, després d'haver patit aquell terrible accident, el món es va aturar. Les ferides que presentava eren força greus i les possibilitats de sobreviure gairebé nul·les. Així doncs, els metges van decidir apostar per forçar el part i donar una oportunitat a la nostra filla; l'Estel. I pocs minuts més tard, una llum invisible per la majoria dels mortals, va envoltar el cos de la meva muller per donar pas al nostre petit gran tresor. Aquella mateixa lluminària va abraçar el cos de l'Estel i la va acabar d'impel·lir cap a la vida. Aquella llum, aquell miracle, era la meva mare. Ho sé.

Semblava que tot havia acabat allí, que tots ens podíem relaxar i celebrar l'arribada d'aquella nina al món, però els metges seguien alarmats intentant mantenir en vida la Diana. Jo era allí,

al seu costat, dient-li que me l'estimava amb bogeria, que havia de ser forta i lluitar per ensortir-se'n. Ella, però, no podia escoltar-me.

Una infermera va posar-li damunt el pit la nostra filla, el millor regal que mai m'havien fet. Era preciosa, inclús recent nata, què us he de dir jo. Era la meva princeseta, el meu nou gran amor, la predicció de la meva mare feta realitat. La Diana encara era viva, tot i això cada minut que passava restava una mica més apagada. Allò que els humans entenem com a vida té un punt i final i ella estava a punt d'escriure el seu. Poca cosa podia fer-hi jo. Tan sols sentir-me impotent per no poder-li tornar el què justament jo li havia pres; la vida. Fins que la poca llum que li quedava es va apagar i va gastar les seves últimes forces projectant el somriure més bonic que havia vist mai. La felicitat d'aquell moment es va veure trencada per un dolor colpidor que encara no havia experimentat. No li donem suficient importància ni a la vida ni al temps. Tots dos tenen una cosa en comú que per molt que vulguem no podem canviar; ni l'un ni l'altre tenen la possibilitat de tornar marxa endarrere.

La mort de la Diana em va convertir en una ànima en pena. Em passava els dies passejant per tots aquells llocs que em recordaven a ella. La cafeteria típicament americana on cada dia es prenia el seu *caffè latte* mentre fullejava la premsa. El parc per on ella sortia a córrer cada vespre, ple de parelletes gaudint del seu amor, de quitxalla entretinguda que volia saltar-se el sopar per jugar fins cansar-se, de gent que tornava del treball caminant o en bicicleta, en definitiva, ple de gent que a simple vista semblava feliç.

De tant en tant, també visitava la biblioteca de la ciutat, on ella sempre acudia a demanar les últimes novetats en llibres. Li encantava submergir-se en històries dramàtiques, fosques, plenes d'angoixa i gairebé eternes. Sempre deia que les experiències tristes només s'havien de viure als llibres, que havíem de fer tot el que estigués a les nostres mans per gaudir positivament del nostre pas per aquest món. Jo envejava el seu pragmatisme, les seves ganes de viure, el do que tenia per fer-ho tot una mica més bonic. Fins i tot jo, al seu costat, era algú millor.

La Diana era una dona entranyable. Al seu costat qualsevol cosa resultava intensa. La vaig conèixer a la facultat, al laboratori d'arqueologia. Jo l'anomenava la boja de les pedres. El cas és que amb el temps vaig començar a veure en ella alguna cosa especial. Vaig començar a sentir la necessitat de parlar amb ella a totes hores. Normalment, els apunts de classe eren la millor excusa per iniciar una conversa. Poc a poc, però, vam començar a compartir estones dins i fora de la Universitat. Quedàvem per estudiar, redactar treballs, visitar exposicions, anar al cinema, prendre alguna cosa i d'altres coses que al seu costat eren genials. Fins que un dia tots dos ens vam adonar que tantes hores junts ens havien convertit en alguna cosa més que en bons amics. Jo ja feia temps que l'estimava, que n'estava enamorat. De fet, no és gens

complicat enamorar-se d'algú que et fa prear la vida, que sempre hi és per donar-te un cop de mà, que t'incita a ser feliç.

Sembla que m'hagi quedat aturant en el moment que la Diana va tancar els ulls. És rar que em passi això, tenint en compte que la meva mare em va ensenyar a estimar la mort. Sé que això us pot sonar una mica estrany, però ella sempre em va dir que, de la mateixa manera que hem de gaudir del nostre pas per aquest món, també hem d'acceptar alegrement tot el què ens depara el més enllà. Però, bé, d'això en parlarem més endavant.

Ara que la Diana era morta, el meu únic objectiu era veure créixer l'Estel i intentar explicar-li quina era la seva missió aquí. Ella, com la meva mare, havia nascut amb un do que per la majoria dels humans és un tabú.

Recordo que, de ben petit, em vaig fer un fart de sentir que la meva mare era una bruixa. Jo la veia com la resta, però a mesura que vaig anar creixent vaig anar observant coses que, d'entrada, em semblaven força sospitoses. A casa nostra hi entraven persones que jo no coneixia de res. Quan li preguntava al pare perquè hi havia tanta gent que sovintejava la nostra llar, ell sempre em deia que a la mare li agradava emparar als altres. Em deia que els ajudava a ser feliços, a sentir-se millor amb ells mateixos, a estar en pau i, de vegades, a acomiadar-se de les persones que estimaven però que se n'havien anat abans d'hora.

Quan vaig ser una mica més gran, em va explicar el perquè de tant misteri. En aquella edat, l'únic lloc on havia escoltat les paraules mèdium i vident era a les pel·lícules de por. És normal, doncs, que quan em va confessar que la seva feina era ser intermediària entre els vius i els morts un calfred va recórrer el meu cos. La vaig imaginar amb un tros de roba mal lligada al cap, plena de lluentons, una túnica dues talles més gran i un munt d'anells a les mans. Els pares de la canalla que anava amb mi a l'escola tenien feines normals i corrents. No parlaven amb esperits, ni treballaven en una habitació que, per mi, era esgarrifosa. La veritat és que em va costar un temps acceptar que tot el què m'explicava la meva mare era real. No és gens fàcil pair que la dona que t'ha portat al món és mèdium vident i, per si encara no n'hi havia prou, clarivident.

A mesura que m'anava fent gran, però, comprenia la importància de la seva feina. De fet, em vaig començar a interessar per tot aquell món tan misteriós i desconegut per mi. Resulta que una persona mèdium és aquella que té la capacitat de comunicar-se amb el més enllà. Amb tot això, si a més a més tenen el do de poder veure amb els seus propis ulls els esperits, aquestes persones són anomenades mèdiums clarividents. Per altra banda, ser vident, significa tenir uns nivells intuïtius exagerats. Per a que m'entengueu, són individus que tenen un sisè sentit que els permet preveure el futur o, dit d'una altra manera, que tenen una percepció extra sensorial molt elevada.

A aquestes alçades, la nostra filla segurament ja havia experimentat sensacions i visions desacostumades. Gairebé feia disset anys que la seva mare se n'havia anat i ella s'havia criat amb els seus padrins. Per si encara no us en havíeu adonat, sí, jo també estic mort. De fet, per mi l'accident va ser mortal d'immediat.

Recordo aquell matí especialment plujós. La carretera estava força mullada i l'aigua dificultava la visibilitat i la conducció. No sé ben bé què va passar. Vaig treure uns segons la vista de la carretera i, en sentir una botzina estrident i mirar de nou endavant, vaig veure que ja era massa tard. Sense voler havia envaït el carril contrari i ja teníem a sobre un camió que venia de cara. Vaig fer una maniobra forçada per intentar salvar, almenys, la Diana i la nena. És per això que el primer impacte me'l vaig emportar jo i vaig morir a l'instant. Les voltes de campana que va fer el vehicle segons després van fer la resta.

Una estona més tard, jo ja havia abandonat el meu cos físic, ple de sang i ferides irreparables. La Diana també estava greument contusionada, tot i que encara restava viva. Els serveis d'emergències i d'altres autoritats van arribar pocs minuts després. <<Hi ha una embarassada>>, va cridar un dels bombers. Ja no podien fer res per mi, per tant la seva única feina era salvar a la meva dona i la nostra filla. Mentre, sense perdre l'escena de vista, em sentia culpable per tot el què havia passat. Jo era qui conduïa el cotxe. Jo era l'inconscient que s'havia despistat uns segons. Jo era el responsable de tot el què estava passant.

Durant tots aquests anys he buscat, sense sort, a la meva esposa. Ara que sé què vol dir estar mort, entenc encara millor algunes de les coses que m'explicava la meva mare. Ella sempre em deia que, quan morim, no tots ens quedem atrapats en aquest món. Hi ha qui marxa en pau a algun lloc llunya, d'es d'on vigila i cuida a tots a aquells i aquelles que estima. Desitjava que la Diana fos una d'aquestes ànimes que ja havien seguit la llum, malgrat això volgués dir que no la tornaria a veure mai més i que, per tant, no podria demanar-li perdó.

La culpa és una d'aquelles coses que mai acaba desapareixent. Sempre hi ha el moment en que torna, que es deixa veure al final d'una estona fugaç de felicitat.

Havia passat temps, potser massa, però ja era hora que la nostra filla sabés i entengués d'on venia. En moltes ocasions havia intentat posar-me dins el seu cap, dins els seus somnis per intentar comunicar-me amb ella. Però mai funcionava. Hi havia alguna cosa que m'ho impedia. Potser era perquè sempre havia estat una nena molt reservada i força solitària. A l'escola es relacionava amb poca canalla i, tot i les seves notes excel·lents, el professorat no havia escoltat massa cops la seva veu. És per això que la seva recomanació va ser derivar l'Estel al psicòleg del centre educatiu. Encara que en realitat era una teràpia, li encantava fer dibuixos. Normalment les seves creacions estaven plenes de siluetes de persones, sense rostre, però força definides. Segons la psicologia, la presència de figures humanes juntes en un dibuix significa harmonia familiar, proximitat. L'Estel, en canvi, les dibuixava separades les

unes de les altres, fet que, segons el psicòleg, indicava distància afectiva. La seva conclusió era, doncs, que a la nostra filla li havia afectat més del que semblava la mort dels seus pares.

No us penseu pas que jo buscava desacreditar als professionals, però tenia en compte que en aquells dibuixos s'hi apreciaven altres interpretacions. Era més que probable que ella ja pogués veure esperits, ombres, ànimes, presències paranormals. Podia ser que els seus dibuixos mostressin algunes de les seves visions. És cert que mai l'havia sentit explicar que podia veure tot allò, però quin nen o nena conta una cosa així amb tanta facilitat?

Ara bé, si tenia aquest do, perquè mai m'havia vist a mi? O a la seva mare? O, fins i tot, a la meua? Aquesta era una qüestió que em preocupava força. De tota manera, de vegades, desitjava que l'Estel no tingués les mateixes habilitats que la seva àvia. Potser així tot seria més senzill per ella. No sé fins a quin punt és agradable veure esperits desconeguts deambulant pel teu costat. Anar-te'n a dormir sense saber si els teus somnis seran aprofitats per ànimes que, desorientades, buscaran la teua ajuda. I el que és encara pitjor; aguantar la inventiva malvada, rancuniosa i pudenta de la gent.

L'Estel va créixer molt ràpid. Suposo que els nens i nenes sempre creixen massa de pressa per als seus pares i mares. Sense adonar-me'n s'havia convertit en una adolescent preciosa, responsable, estudiosa, però encara més tímida i distant que anys enrere. Tot i deixar el psicòleg, continuava dibuixant siluetes tenebroses, fosques. L'observava dia i nit, intentant conèixer-la una mica més. Sentia que hi havia alguna cosa que se m'escapava, sentia que potser no era la noia que jo, com a pare, imaginava. I em va costar anys, però al final ho vaig veure clar. Massa misteri dins seu, massa dibuixos que m'ho explicaven ben clar, massa foscor en els seus somnis.

De vegades tot allò que ens envolta no és ben bé com nosaltres ho imaginem. Acostumem a sobreentendre moltes coses, pensem que tot és com nosaltres ho veiem, que les nostres teories, per molt esbojarrades que siguin, algun dia es compliran. Jo desitjava tenir una família quasi perfecta i us he de dir que, per un moment, inclús mort, vaig creure que així era. Sovint recordava que la vida al costat de la Diana havia estat una etapa molt plena. Durant tot aquest temps he culpats al destí i la mala sort del nostre final tràgic. Però en aquest món res és casualitat i res passa perquè sí. Fos en aquella carretera, fos en qualsevol altre lloc, la mort ens hauria vingut a buscar. I ho hauria fet perquè l'arribada de l'Estel a les nostres vides havia estat l'inici de la nostra fi.

La llum que havia envoltat l'Estel just en el moment de néixer no era la meua mare. De fet, a hores d'ara, ni ella ni la Diana podien comunicar-se amb el món dels vius. Per una banda, podia ser que la seva ànima estigués en pau i descansessin en algun lloc on tard o d'hora les acabaria trobant; per l'altra, existia la possibilitat que fossin víctimes de la foscor i les energies negatives. Segurament la segona opció era la més encertada i aterrador a la vegada.

El cas és que vist d'aquesta manera tot tenia sentit. No havia pogut comunicar-me amb elles, tampoc havia aconseguit veure res del què passava pel cap de la nostra filla.

L'Inframón controlava l'Estel, l'havia convertit en una ànima fosca i malvada. I la culpa, ben mirat, potser era meva. Totes les meves pors, totes les meves inseguretats, tot allò que em preocupava ens va fer vulnerables. Però resulta dur, massa, pensar que mentre nosaltres desitjaven donar-li la vida, ella només pretenia treure'ns-la.